

(pag. 309.) v zvezi s staroslovenskim *oslunqti* (hungrig werden) z dostavkom sla do jedi (Esslust). Toda to nas zopet opominja nekove bolezni v ješčnosti, ki ji pravi Nemec Heißhunger, a Ovid (Met. VIII. 828 in 845) ardor edendi in inplacatae flamma gulae. — Kaj, ko bi bila slja do jedi uprav Homerjev θυμός (Od. XVII. 603, XIX. 198.), a *oslunqti* Ksenofontov βουλιμῆσαι, *slja* sploh pa ἐπιθυμία? —

(Konec prihodnjč.)

L. P.

L I S T E K.

Družba sv. Mohorja nam je poslala letošnje svoje knjige. Vsakemu družabniku gré teh-le šest knjig: 1. Jeruzalemski romar. Opisovanje svete dežele in svetih krajev. Spisal dr. *František Lampe*, II. zvezek; 2. Molitvenik: Življenja srečen pot. Spisal *Anton Martin Slomšek*; 3. Kitajci in Japonci. Spisal *Josip Starè*; 4. Naše škodljive rastline v podobi in besedi. Opisal *Martin Čilenšek*, II. snopič; 5. Na krivih potih. Povest. Priprostemu ljudstvu v pouk in zabavo spisal *Žaljski*, Slov. Večernic 47. zvezek; 6. Koledar za leto 1894. — Nekoliko več o teh knjigah izpregovorimo v prihodnjih številkah.

Slovenska knjižnica. Prvi snopič tega zaslužnega književnega podjetja, katero je zasnoval urednik *A. Gabršček* v Gorici, prinaša povest iz češke zgodovine „*Ratmir*“, spisal *Jan Vávra*, poslovenil *Petrovič*. „*Ratmir*“ je zanimljiva slika iz slavne minulosti češkega národa, povest, katera bode, kakor upamo, splošno ugajala tudi slovenskemu čitatelju. — „Slovenske knjižnice“ prvi zvezek nam, iz kratka povedano, v domačem lepem jeziku, kateremu bi le tu in tam očitali kaj malega, podaja lepo vsebino; zató bodi našim čitateljem sósebnó priporočen. Za pet pól berila 12 kr., to pač vzmore vsakdo, komur je res do napredka naše književnosti!

Drugi snopič »Slovenske knjižnice« obseza dično povest *Stenkiewiczzevo* iz Kristove dóbe »*Pojdimo za Njim!*«, poslovenil *Petrovič*, dalje istega pisatelja mračno sliko iz poljskega življenja, »*Angelj*«, poslovenil † *Fr. Gestrin*, životopisno črtico o *Stenkiewiczzi* in napósled pesem »*Stanku Vrazu na dan 8. rujna godine 1880*«, zložil *A. Šenoa*

Trtna uš in trtoreja. — Dve ljuti sovražnici sta v poslednjih dveh desetletjih napadali vinsko trto in jo hočeta uničiti, kakor bi človeku zavidali sladko vinsko kapljico, »ki utopí vse skrbí, v potrlih prsih up budí«. Toda človek se krepko upira obema, trtni uši in peronospori, in posrečilo se mu je najti pomočkov, da si ohrani vinsko trto, katera že tisoč let rase in rodi po naših osojnih gričih. Proti peronospori pomaga škropiti z modro galico, in le še nebržižni in nemarni vinogradnik opušča to delo sam sebi v največjo škodo. Proti trtni uši sicer še nimamo pomočka, dasi je francoska vlada zúnj razpisala darilo 300.000 frankov, dobili pa smo iz domovine trtne uši, iz Amerike, tudi trto, dasi divjo, katera se ne méni za napade trtne uši, in na to podlago lahko cepimo najboljše domače trte. Da je to jedina pot, oteti naše vinogradarstvo, o tem pač ne more dvojiti najnejevernejši Tomaž, ako si ogleda nove zaslade ameriških trt, zlasti na Bizeljskem. Tam je bila trtna uš že pokončala vse vinograde, toda na mestu opustošenih zelené na mnogih krajih že novi vinogradi, katerih trte so obložene s sočnatimi grozdi.